



ק"פ 30454/11/13 - ידידיה מזרחי נגד שמחה גד, אבישי כברה

בית משפט השלום ברחובות

ק"פ 30454-11-13 מזרחי נ' גד ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופטת - נשיאה עינת רון
קובל	ידידיה מזרחי
נגד	
נאשמים	1. שמחה גד 2. אבישי כברה

נוכחים: עו"ד גבי שחר ב"כ הקובל

עו"ד שירה דורפמן ב"כ הנאשמים

הקובל והנאשמים

פסק דין

כבר בתחילת הדברים אציין כי מצאתי לזכות את הנאשמים מן האשמות שיוחסו להם בכתב הקובלנה.

רקע כללי

נגד הנאשמים הוגשה קובלנה פלילית, לפיה מיוחסים להם עבירות של תקיפה בצוותא חדא, לפי סעיפים 379 ו- 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות הקובלנה, הקובל והנאשמים הינם פעילים באגודת הספורט "מכבי שעריים", אשר הינה עמותה רשומה וממלאים בה תפקידים שונים. בעמותה בכלל ובין הקובל לנאשמים בפרט פרץ סכסוך שעניינו שינוי שם קבוצת הכדורגל "מכבי שעריים".

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 05.04.12 בשעה 19.30 לערך, במגרש הכדורגל "מכבי שעריים" המצוי ברחוב חזית הדרום 1 ברחובות (להלן: "המגרש"), התקיים טקס הרמת כוסית. לאחר הטקס, ניגשו לקובל שניים, שחר ושאול, ואמרו לו, בתקיפות, כי עליו להגיע, הנאשמים ממתינים לו במועדון. זאת, כששאול אוחז בחוזקה בידו של הקובל. הקובל הצליח להשתחרר מאחיזתו ופנה לצאת מן המגרש.

עמוד 1



עת עבר הקובל ליד המועדון, חש דחיפה חזקה בגבו, הסב ראשו והבחין בשני הנאשמים אשר המשיכו להכותו באמצעות מכות אגרופ בראשו בפלג גופו העליון ודוחפים אותו, תוך שהם מגדפים אותו. הקובל הרים את ידיו וכך ניסה להגן על עצמו.

עוד ירקו הנאשמים על הקובל ואיימו עליו באומנם לו כי לא יעז להגיע למגרש הכדורגל וכי אם יגיע, לא יאפשרו לו להכנס למגרש. נאשם 1 אף אמר לו "אנחנו עוד נראה לך מה זה". כל זאת, בנוכחות קהל רב שנכח במקום.

מספר חברי הנהלה שנכחו במקום, ניסו לסייע לקובל להחליץ מידיהם של הנאשמים. איציק זאבי חסם בגופו את הנאשמים וחילץ את הקובל מן המקום.

הקובל נחבל בכתפיו, חזהו ובטנו. לאחר מספר ימים, משהכאבים בכתפו הימנית לא שככו, הוא פנה לקבלת טיפול רפואי במרפאת קופת חולים.

הקובל הגיש תלונה במשטרת ישראל נגד הנאשמים.

בסמוך לכך, פנה צבי ולצר, חבר הנהלה לקובל בניסיונם לערוך פיוס בינו לבין הנאשמים. אולם, אלו דחו זאת.

ביום 08.04.12, בשעות הבוקר, פנה צבי ולצר בשנית לקובל ומסר לו מפי הנאשם 1 כי לא יגיע למגרש.

ביום 21.05.12 הגיע צבי ולצר לביתו של הקובל והודיע לו כי מוריס שביט, יו"ר מחלקת הכדורגל בקבוצת "מכבי שעריים", פנה אליו ואמר לו כי באם הקובל לא יבטל את התלונה שהגיש במשטרה נגד הנאשמים, יגיעו לביתו של הקובל.

גדר המחלוקת

הנאשמים הכחישו כי תקפו את הקובל ואיימו עליו. לטענתם, עת עבר הקובל ליד המועדון, התפתח בין הנאשמים לקובל דין ודברים, שעיקרם חוסר שביעות רצון הנאשמים מהתנהלות הקובל ועו"ד כהן באופן שאינו תואם את נהלי העמותה. אולם, הם לא תקפו את הקובל ולא איימו עליו. גם לא באמצעות אחרים לאחר האירוע.

ראיות התביעה

מטעם המאשימה העידו הקובל, צבי ולצר, סמי טלצ'י ויצחק זאבי.

כן, הוגשו מסמכים אשר סומנו כמוצגים, בהתאם לפירוט הבא:

תעודה רפואית מיום 11.4.12 על שם ידידיה מזרחי - ק/1.



- הודעת ידידיה מזרחי מיום 8.4.12 - ק/2.
- הודעת ידידיה מזרחי מיום 21.5.12 - ק/3.
- הודעת ידידיה מזרחי מיום 24.1.12 - ק/4.
- הודעת שמחה גד מיום 12.4.12 - ק/5.
- הודעת אבישי כברה מיום 22.5.12 - ק/6.
- פרוטוקולים של ועד נאמנים - ק/7.
- התחייבות עמותת מכבי בני שעריים - ק/8.
- הודעה על אסיפה כללית - ק/9.
- תקנון אגודת ספורט מכבי שעריים - ק/10.
- פרוטוקול ישיבת וועד נאמנים 6.1.11 - ק/11.
- דו"ח ועדת ביקורת חצי שנתי - ק/12.
- פרוטוקול ישיבת ועד נאמנים מיום 10.1.10 - ק/13.
- הסכם העברת זכויות - ק/14.
- הודעה התראה ודרישה להסכם פיצוי - ק/15.
- צילום צ'ק ואסמכתא להפקדת צ'ק - ק/16.
- מסמכים מטעם רשם העמותות על רישום העמותה, מייסדיה ותיקון תקנונה - ק/17.
- פירוט שיחות למספר פלאפון 050-5439337 - ק/17.

ראיות ההגנה

מטעם ההגנה העידו הנאשמים, שאול והל, שבתאי אליעזר, עו"ד תגר אליעזר, שחר שרעבי ועדי מאיר.
כן, הוגשו מסמכים אשר סומנו כמוצגים, בהתאם לפירוט הבא:
התייחסות עיריית רחובות לטענות הקובל מיום 15.9.14 - נ/1.
פרוטוקול אסיפה כללית מיום 3.7.08 - נ/2.



מכתב התחייבות של ועד עמותת מכבי שעריים מיום 17.3.13 - נ/3.

דוח סיום תוצאות בדיקה מטעם רשם העמותות מיום 11.11.13 - נ/4.

פירוט שיחות למנוי 052-4323296 מיום 11.4.12 - נ/5.

עותק מנוי של שמחה גד כחבר ועדת ביקורת - נ/6.

פרוטוקול אסיפה כללית שלאגודת מכבי בני שעריים - נ/7.

מכתב חברי אגודת הספורט מכבי בני שעריים ע"ש יהודה מצהלה (ז"ל) לרשם העמותות מיום 21.12.4 - נ/8.

פרוטוקול ישיבת מייסדים של העמותה החדשה מיום 16.1.05 - נ/9.

פרוטוקול אסיפה כללית של מכבי בני שעריים מיום 15.7.09 - נ/10.

פרוטוקול שהופקד ברשם העמותות ביום 23.7.09 - נ/11.

מכתב דרישת מסמכים לצורך אישור ניהול תקין מטעם רשם העמותות מיום 24.8.09 - נ/12א'.

פרוטוקול אסיפה כללית מיום 15.7.09 - נ/12ב'.

הודעת מנחם ולצר מיום 23.12.12 - נ/13.

תצהיר מרדכי נדב מיום 20.10.14 - נ/14.

פרוטוקול אסיפה כללית של עמותת מכבי בני שעריים מיום 15.7.15 - נ/15.

מכתב דרישה לפיצויים מיום 7.7.15 - נ/16.

מכתב המאשר שינוי תקנון אגודת מכבי שעריים מיום 7.5.12 - נ/17א'.

פרוטוקול אסיפה במסגרתה שונה תקנון אגודת מכבי שעריים מיום 21.12.10 - נ/17ב'.

דין

העדות המרכזית על בסיסה הוגש כתב הקובלנה היא עדותו של הקובל.

הקובל סיפר כי הוא פעיל במכבי שעריים מזה 35 שנים, לסירוגין.

הקובל סיפר כי בין מכבי שעריים לבין עיריית רחובות התגלעו חילוקי דעות, בכל הנוגע לשינוי שם הקבוצה. באם הקבוצה תשנה את שמה, המגרש בו הם משחקים יחזור לעירייה שנתנה אותו תמורת פינוי מגרש אחר וכן, לא תהא לגיטימציה לתבוע סך של 900,000 דולר, שבהתאם לחוזה שנערך עם עיריית רחובות בשנות



השמונים, מכבי שעריים זכאית לקבל תמורת פינוי המגרש הישן בו שחקו.

הקובל סיפר כי כחודש טרם האירוע המוזכר בכתב האישום - טקס הרמת כוסית לכבוד חג הפסח - יו"ר מחלקת כדורגל פנה אליו וביקש ממנו לארגן את הרמת הכוסית ולקנות חבילות שי לשחקנים ולהנהלה.

כשבוע לפני הטקס, מוריס הודיע לצביקה ולצר שיודיע לקובל שלא יגיע לטקס. למרות זאת, הקובל הגיע לטקס. הוא נשא דברי פתיחה וברכה בטקס ולאחר מכן, הזמין את הנאשמים לנאום בטקס. אולם, אלו סירבו. נאשם 2 אף השיב לו בטון כעוס ומאיים "אני אדבר איתך לאחר מכן".

הקובל הזמין את עו"ד כהן, שהיה אורח הכבוד של הקבוצה לשאת דברים. עו"ד כהן עשה כן וסיפר כי העביר לקובל מקדמה על סך של 200,000 ₪ ובאם הקבוצה תעלה לליגה הלאומית, הוא יתרום מיליון ₪.

לאחר שהטקס הסתיים, הקובל ואיציק זאבי היו במגרש. לפתע, הגיעו שחר שרעבי ושאלו. שאלו לפת את ידו של הקובל בחוזקה ואמר לו "תבוא תגיע מחכים לך השניים האלה במועדון לבד" והצביע על הנאשמים. הקובל ניסה להשתחרר מאחיזתו של שאלו, אך הצליח לעשות כן רק לאחר שאמר לו שיגיע לבד ושאלו הרפה את אחיזתו בידו והשניים הלכו מן המקום.

איציק זאבי אמר לקובל כי הוא חושב שהולך להיות "בלגן" והציע לו ללכת מן המקום. הקובל אכן יצא מן המגרש. הוא חלף על פני המועדון והרגיש דחיפה עזה בגבו, הוא נטה הצידה, אך התאושש וקם. הוא ראה את שני הנאשמים ואלו החלו להכותו בגופו באמצעות מכות אגרופי, תוך שהם מגדפים אותו ובראשו. הקובל ציין כי הנאשמים לא הכו אותו בפניו על מנת לא להשאיר סימנים במקום נראה לעין.

שבתאי בכר נכנס ביניהם על מנת להפריד בין הניצים. אולם, אחד מהם אחז בו והזיזו הצידה. הם המשיכו להפליא בו את מכותיהם והוא ניסה להתגונן. לאחר מספר דקות, איציק זאבי הגיע ונכנס ביניהם. אולם, הנאשמים המשיכו להכות את הקובל מעל ראשו של איציק זאבי ואף ירקו על פניו של הקובל. לאחר מכן, חידד כי הנאשם 1 הוא זה אשר ירק עליו. בעת שאיציק זאבי הגיע, הנאשמים החלו גם לאיים עליו, לבל יגיע יותר למגרש ושיזוהר. איציק זאבי הצליח לחלצו מידיהם והובילו לכיוון שער היציאה.

למחרת, צביקה ולצר התקשר אל הקובל והציע לו להזמין את הנאשמים ולעשות "סולחה" למען "מכבי שעריים". הקובל השיב לו כי הוא מסכים ל"סולחה", באם הנאשמים יתנצלו. ולצר התקשר אליו שוב לאחר כרבע שעה, לאחר ששוחח עם הנאשם 2 ואמר לו כי הנאשם 2 דחה הצעה זו וביקש להודיע לקובל שיתפטר. הוא לא הצליח לשוחח עם הנאשם 1. לאחר כיומיים, ולצר התקשר אל הקובל ואמר לו כי הנאשם 1 התקשר אליו והודיע כי אוי לקובל אם יגיע למגרש.

לאחר מכן, הגיש הקובל תלונה במשטרה נגד הנאשמים. לדבריו, לאחר כחודש וחצי, ויצר התקשר אליו וסיפר לו כי מוריס קיבל הודעה שאם הקובל לא יפנה לסגור את התיק, יגיעו אליו הביתה.

הקובל סיפר כי הוא נפגע קשות מהתנהגות זו של הנאשמים. הוא היה עמם ביחסים טובים. הוא אף סימן את הנאשם 1 כיורשו ב"מכבי שעריים" וקשה לו לעכל את שאירע.



הקובל הציג אישור רפואי (ק/1) לפיו פנה לקבלת טיפול רפואי במרפאת קופת חולים כשבוע לאחר האירוע והתלונן על כאבים בכתף ימין, קושי לישון ודיכאון. הקובל קיבל טיפול תרופתי. עוד טען כי בכתפו היה סימן אדום בעקבות המכות, אך לא ידע להסביר מדוע לא הראה סימן זה לחוקר המשטרה, בעת שהגיש התלונה. כשנשאל מדוע רק כשבוע לאחר הגשת התלונה, הוא פנה לקבלת טיפול רפואי, השיב כי חשב שהכאבים יחלפו. לאחר שנטל את הטיפול התרופתי, הוקל לו. כשעימתה אותו ב"כ הנאשמים עם העובדה כי התרופה שקיבל היא נוגדת דיכאון ולא לטיפול בכאבים, השיב כי פרט לתרופה זו, נטל גם תרופה נוספת, אוביטרן, שרופא אחר ניפק לו בעבר. כשהוטח בו שהוא למעשה קנה את התרופות רק לאחר 8 חודשים ממועד ביקורו בקופת החולים, הסביר כי היה לו אוביטרן בבית, משום שזה שימש אותו לכאבי גב וכתף מהם סבל לעיתים. הוא נטל תרופה זו לאחר שהוכה.

כשהתבקש הקובל לפרט מה חלקו של כל אחד מן הנאשמים באירוע, לא יכול לעשות כן אלא רק שב ואמר כי שניהם ביחד הכו אותו. "שניהם ביחד, כל אחד בידיים הכו באגרופים, לא פגעו לי בפנים, הכה בכתף, בבטן, בראש. 10 דקות הם מכים ומכים ומכים" (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 4-3).

בחקירתו הנגדית, נשאל הקובל מדוע, בניגוד לדבריו עתה, לא מסר בהודעתו במשטרה כי הרקע לתקיפתו היה סכסוך בכל הנוגע להחלפת שם הקבוצה. הקובל השיב כי הוא ביקש לצרף להודעתו דפים בהם ציין את הרקע לאירוע ואת פרטי האירוע. משהוטח בו כי מבירור עם ראש העיר ומכתב שכתב (נ/1) עולה כי אין שחר לטענותיו אלו, השיב הקובל כי הסיפור החל עם ראש העיר הקודם. הוא עמד על דעתו כי הן ראש העיר הנוכחי והן ראש העיר הקודם רצו לשנות את שם הקבוצה.

מנגד, טענו הנאשמים כי עצם הגשת התלונה במשטרה נגדם על ידי הקובל וכן, הגשת התלונות לרשם החברות ולמפכ"ל נועדו כדי להפעיל לחץ על הנאשמים על מנת שיחזירו את הקובל לתפקידו כיו"ר העמותה.

במהלך חקירתו הנגדית של הקובל, הוא נשאל שאלות רבות על התנהלותו הכספית בעמותה, על העברת סכום כסף על ידי עו"ד כהן לטובת הקבוצה לחשבון בנק שפתח הקובל ואשר לא היה חשבון הבנק של העמותה. הקובל השיב לשאלות והסביר כי הוא לא הכניס את הכסף לחשבון הבנק של העמותה, משום שטרם סוכם עם עו"ד כהן מה מעמדו של זה האחרון בעמותה. החשבון אליו הופקד הכסף שימש כ"חשבון מחסן", בהתאם להחלטת ההנהלה. הקובל הסביר כי לאחר התנהגותם של הנאשמים, לאחר יום, הוא החזיר לעו"ד כהן את הכסף שהעביר.

כשהוטח בו שלמעשה, הכסף הופקד בחשבון הבנק טרם האירוע לו הוא טוען בכתב הקובלנה, הסביר הקובל כי הכסף הופקד בחשבון הבנק מספר ימים קודם לכן ולאחר 3-4 ימים, לאחר התנהגותם הגסה של הנאשמים, הוא החזיר אותו לעו"ד כהן.

כשהוטח בקובל כי למעשה "חשבון המחסן" אשר נפתח על שם הקובל ורמי מדהלה, נועד להימנע מצווי עיקולים, השיב הקובל בחיוב וציין כי זו לא הייתה רק החלטתו אלא החלטתה של ההנהלה, ביחד עם הנאשמים.



כשנשאל מדוע הוא טען שולצר אמר לו כי מוריס הודיע שיבטל את התלונה כחודש וחצי לאחר מכן ואילו בכתבה שהתפרסמה בעיתון ובו ראיון עמו, ציין כי האיום של מוריס היה 4 ימים לאחר חג הפסח, השיב כי הדבר ארע כחודש וחצי לאחר מכן.

לשאלה מדוע לא סיפר בהודעתו במשטרה כי שאול אחז בידו בחוזקה לפני האירוע ואמר לו כי הנאשמים ממתינים לו, השיב כי פנה לעורך הדין שלו על מנת שיאתר את שאול וכי הוא יודע שהוא טס לארה"ב והגיע למשפחתו ברחובות בחג. לשאלה האם ציין זאת בדפים שביקש ליתן לחוקר המשטרה, השיב כי הוא אינו זוכר.

לשאלה מדוע לא פירט הכל בהודעתו במשטרה, השיב כי ייתכן והוא היה צריך לפרט יותר בתלונתו, אך הוא היה המום באותה עת, הטראומה מלווה אותו עד היום. את הדברים הקרדינאליים הוא ציין במשטרה.

לשאלה האם הגיע לישיבת ועד נאמנים עם הנאשמים לאחר האירוע השיב בתחילה בשלילה. לאחר מכן, אמר שהיה בישיבה אחת כזו לאחר האירוע וכשעומת עם כך שהגיע לישיבה נוספת, טען כי זה היה ניסיון תחבולה וכשהוא הבין זאת, הוא הלך מן המקום. לאחר מכן, בחקירתו החוזרת, תיקן ואמר שישיבה זו הייתה לפני אירוע המכות.

כשנשאל לגבי ישיבה נוספת בה נכח כחודשיים לאחר האירוע, בו נאשם 1 העניק לו גביע הוקרה, השיב כי לא היה מדובר בישיבה אלא באירוע.

כשנשאל מדוע שבתאי בכר אשר לטענתו נכח באירוע לא יגיע ליתן עדות, השיב הקובל כי הוא ביקש ממנו לעשות כן, אך בכר "התהפך" ולפני כשבוע אמר לולצר שיודיע לקובל שהוא יעיד לטובת שמחה. כשנשאל ע"י ב"כ הנאשמים האם הוא שלח את ולצר להפגש עם בכר ולומר לו לא להגיע ליתן עדות, השיב בשלילה.

עוד נשאל איך לטענתו צבי ולצר הוא חבר ועד והוא חותם על מסמכים של העמותה ככזה, בעוד שבהתאם למה שדווח לרשם העמותות, ולצר אינו נמנה על ועד הנאמנים, השיב הקובל כי ולצר כבר ארבע שנים, משתתף בישיבות וחותם על מסמכים שונים.

ב"כ הנאשמים הטיחה בקובל שאלות לא פשוטות הנוגעות לדרכי פעולתו בעמותה והעובדה כי התנהלותו אינה ישרה. אולם, תשובותיו היו מתחמקות ולא ענייניות.

צבי ולצר העיד כי שלושה ימים לפני טקס הרמת הכוסית, התקשר אליו יו"ר הקבוצה מוריס שביט ואמר לו "לא להתקרב למגרש לא אני ולא ידידיה" (עמ' 29 לפרוטוקול, ש' 3-4). לשאלת ב"כ הנאשמים מדוע לא סיפר זאת במשטרה, לא ידע ליתן הסבר.

לשאלה איזה סוג של יחסים היו לו עם הנאשמים השיב כי עם הנאשם 2 היחסים היו סבירים ועם הנאשם 1 "לא כל כך".



העד סיפר כי בטקס, הקובל נשא דברים וציין שעו"ד כהן מוכן לתרום לקבוצה מיליון ₪, כשמתוכם הוא העביר כבר 200,000 ₪. העד ציין כי עו"ד כהן אמר שהוא מוכן להעביר את סכום הכסף רק אם הקובל יהיה נאמן. לכן, הכסף נכנס לקופה של ועד הנאמנים ולא לקופה של הגזבר.

העד המשיך וסיפר כי בסיום דבריו של הקובל, הוא שאל את הנאשמים אם הם רוצים לומר משהו. הנאשם 1 השיב בשלילה והנאשם 2 השיב "לא אבל יש לי שיחה איתך אחרי הטקס" (עמ' 29, ש' 23). העד סיפר כי הוא חילק שי לחג לשחקנים ולחברי ההנהלה ולפתע, שמע צעקות וקללות כלפי הקובל מצד הנאשמים "והיו שם הרמות ידיים. הידיים גם ירדו, אבל אני אישית לא ראית את המקרה אם הייתה נגיעה או לא, אני יכול להגיד להערכתי שבטוח שהיה" (עמ' 29 לפרוטוקול, ש' 25-26). הנאשמים אף איימו על הקובל, לדבריו, שלא יעז להתקרב למגרש.

בחקירתו הנגדית, הטיחה בו ב"כ הנאשמים כי לא ייתכן שתקפו את הקובל במשך 10 דקות והוא לא ראה דבר. העד השיב כי הוא התבייש והרכין את ראשו. כשנשאל האם במהלך כל הדקות הללו הוא הרכין את ראשו הוא השיב כי הוא היה צריך לחלק שי לחג, "הייתי באמצע חלוקת השי הסופי, היה מצב שלא יכולתי להתקרב לשם, הרכנתי את ראשי" (עמ' 35 לפרוטוקול, ש' 23).

שלושה ימים לאחר מכן, ביום 08.04, התקרב אליו הנאשם 1 ואמר לו שיאמר לקובל שלא יעז יותר להכנס למגרש. הוא סיפר זאת לקובל והגיש תלונה במשטרה.

עוד סיפר כי ביום ה- 21.05 התקשר אליו יו"ר הקבוצה, מוריס שביט ואמר לו כי עדיף שהקובל יבטל את התלונה במשטרה, אחרת יגיעו אליו הביתה. כששאל אותו מי אמר לו זאת, השיב לו מוריס "אתה יודע טוב מאוד מי אמר לי". העד סיפר כי מוריס אמר שהוא חשש שיפטרו אותו מתפקיד היו"ר ולכן, לא סיפר מי אמר לו זאת. אולם, לאחר פיטוריו, הוא סיפר שהנאשמים היו אלו שאמרו לו זאת.

ב"כ הנאשמים הציגה בבית המשפט פלטי שיחות טלפון (נ/5) לפיהם לא ניתן לראות כי בוצעה שיחת טלפון כלשהי מאחד ממכשירי הטלפון הנייד שבבעלותו של הנאשם 1 לעד ולצר ביום 08.04, בניגוד לטענתו. תגובתו של העד הייתה כי הנאשם 1 אכן שוחח עמו. הוא עובד בשעות הבוקר בחברת "תנובה" והיה יכול להתקשר אליו ממכשיר טלפון אחר.

עוד נשאל העד האם פגש את שבתאי בכר בחוות סוסים, כפי שטען הקובל בעדותו והשיב בשלילה. לדבריו, בשנים האחרונות, פגישותיו עם שבתאי בכר היו רק במגרש ולא מחוצה לו.

גם עד זה, בדומה לקובל, נשאל שאלות הנוגעות להתנהלותו ולהתנהלות הקובל בעמותה, הן בכל הנוגע להתנהלות הכלכלית והן בנוגע למבנה העמותה ולדרכי פעולתה.

תשובותיו היו כלליות ומתחמקות ולא הניחו את הדעת.



כך, למשל, בכל הנוגע לאופן מינוי של העד ולצר כחבר בוועד הנאמנים, טען כי מינו אותו באופן חוקי, למרות שבמידע המצוי ברשם העמותות הדבר אינו רשום. לדבריו, מדובר בטעות סופר. עוד טען כי קיים פרוטוקול מן הישיבה בה מינו אותו. כשנשאל היכן מצוי פרוטוקול זה, השיב כי הוא אצל הקובל. עוד טען כי במשך כמעט 5 שנים, הנאשמים ישבו איתו בוועד הנאמנים והם מינו אותו למזכיר וועד הנאמנים. לאחר מכן, אמר כי "אני חבר ועד הנאמנים, נבחרתי למזכיר ועד הנאמנים, כשהם חתמו על זה. היה מקרה כזה שהועלה, היתה טעות, מישהו דאג שלא ירשם בירושלים, רק בתקופה האחרונה גילינו זאת... עושים מה שרוצים באגודה הזאת" (עמ' 34 לפרוטוקול, ש' 31-35 עמ' 35 לפרוטוקול, ש' 3).

העד נשאל איך הגיש תלונה עם הקובל לרשם העמותות כי מינויים של הנאשמים אינו חוקי, בה בעת שהוא שימש כמזכיר האסיפה בה נבחרו הנאשמים לתפקידים בעמותה. הוא השיב בתחילה כי הוא לא יודע על מה מדובר, לאחר מכן, הטיל ספק באמיתות המסמך שהוצג לו מן הישיבה בה נבחרו וטען שאולי זו לא חתימתו על גבי המסמך ואז, גם אמר שלא יכול להיות שהוא הסכים לכך, הוא לא נטל בכך חלק והוסיף כי "האגודה הזו מנוהלת לאורך שנים בפררחיות" (עמ' 34 לפרוטוקול, ש' 12-13).

סמי טלצ'י סיפר בעדותו בבית המשפט כי הוא מכיר את הקובל מזה שנים אבות, מעבודתם בחברת "אגד". העד היה פעיל ב"מכבי שעריים כ- 22-24 שנים, הוא שימש כאחראי מגרש ואחראי סדרנים וב- 3-4 שנים האחרונות לפעילותו בעמותה, היה חבר בוועדת הביקורת. לפני כחמש שנים, הוא קיבל מכתב מהנאשמים ובו הודיעו לו על סיום תפקידו בעמותה.

העד סיפר כי ביום 05.04.12 התקיים טקס הרמת כוסית במגרש של "מכבי שעריים", בסיומו חולק שי לחג לשחקנים. לאחר מכן, סיפר העד כי הנאשמים יצאו מחדר הישיבות ואז, ראה אותם מכים את הקובל במשך כעשר דקות, תוך שהם משמיעים כלפיו קללות וגידופים. הקובל גונן על עצמו באמצעות ידיו. העד שעמד במרחק של כ- 2 מ' מהם, החל לצעוק שהקובל אדם מבוגר, שיעזבו אותו, שלא ימות ולאחר מכן, אנשים שהוא אינו מכיר הגיעו למקום והפרידו ביניהם. עוד העיד כי הוא חשש שהקובל יפול ולא יקום. לאחר מכן, ליווה את הקובל לביתו והלך.

לשאלה האם אדם שמקבל מכות כאלה, לא זקוק לטיפול רפואי, השיב כי הוא אינו רופא.

יצחק (איציק) זאבי העיד בבית המשפט כי בטקס הרמת הכוסית הייתה לו הרגשה שהולך להיות בלגן ולכן, לאחר הנאומים, הוא אמר לקובל שעדיף שילך. הוא ליווה אותו כמעט עד לחדר השופטים ואז החלו צעקות לכיוונו של הקובל ונוצרה המולה. העד ניסה למשוך את הקובל החוצה, ואדם ג'ינג'י אחז בידו והזיז אותו הצידה. אז, אחז בידו של הקובל והובילו לכיוון החדר. הוא עיכב את העד כשתי דקות ובזמן הזה, ראה העד "אגרופים באוויר, אחד דוחף את השני, דחיפות ו... זה מושך אותו מפה וזה מפה ודוחף לקיר" (עמ' 56 לפרוטוקול, ש' 20). לאחר מכן, משך את הקובל החוצה מתוך ההמולה.

לשאלה מי הכה באגרופים, השיב כי לא ראה בדיוק, משום שהייתה המולה מסביב. ב"כ הקובל ביקש לרענן את זכרונו של העד באמצעות הדברים שאמר במשטרה. לאחר מכן, אישר העד כי הנאשמים טלטלו את הקובל.



הנאשם 1 אישר בעדותו בבית המשפט כי לאחר טקס הרמת הכוסית, היה דין ודברים בין הנאשמים לבין הקובל על רקע העברת זכויות הניהול לעו"ד כהן והעברת הכסף לקבוצה. אולם, הוא לא תקף את הקובל, לא איים עליו ולא היה צורך להפריד ביניהם.

הנאשם 1 סיפר כי הוא הרגיש מושפל לאחר שהקובל הציג את עו"ד כהן כבעלים החדש של הקבוצה, וכך, למעשה, גירש את הנאשמים מן הקבוצה. הוא הדגיש כי עו"ד כהן לא הוצג כתורם לקבוצה.

הנאשם 1 הכחיש כי הוא והנאשם 2 שלחו את שאול הג'ינג'י על מנת שיביא את הקובל אליהם. עוד הכחיש כי שחר שרעבי היה שליח שלו ודרש מהקובל להגיע למשרדים.

הוא הכחיש כי התקשר לולצר ואיים על הקובל על מנת שיבטל את התלונה שהגיש במשטרה והכחיש כי שלח את מוריס שביט על מנת שיזהיר את הקובל שכדאי לו לבטל את התלונה שהגיש.

עוד סיפר כי לפני מספר חודשים, איציק זאבי הגיע אליו לאולם ספורט וניסה לסחוט אותו. הוא אמר שהקובל מוכן לחזור בו מתביעתו בבית המשפט, בתנאי שיחזירו אותו לשמש כיו"ר עמותה.

הנאשם 2 סיפר בבית המשפט כי בעת שהקובל שימש כיו"ר, העמותה התנהלה כלכלית בצורה שאינה חוקית. כך, למשל, לא היה חשבון ע"ש העמותה אלא חשבון אישי שאליו הפקיד הקובל כסף. כשהנאשמים נבחרו וכשמוריס שביט נבחר ליו"ר, הם פתחו חשבון לעמותה. רק מאוחר יותר, בסמוך לטקס הרמת הכוסית, גילו שהקובל לא סגר את חשבון הבנק וכי הוא העביר לחשבון זה סכומי כסף שונים. כך גם שהקובל קיבל סך של 200,000 ₪ מעו"ד כהן והפקיד אותו לחשבון אישי חדש אשר הוא היה שותף עם צבי ולצר.

הנאשם 2 סיפר על מהלך הטקס, גם הוא הכחיש כי תקף את הקובל ואיים עליו. הוא אישר כי הוא והנאשם 1 פנו אל הקובל לאחר הטקס על מנת להוכיחו על התנהלותו. אמרו לו שאם הוא רוצה להחליף אותם, עליו לפעול בהתאם לתקנון ולכנס אסיפה ולא בדרך שעשה זאת. שיתבייש שהוא פועל כך. התנהל ויכוח קולני וסוער, אך לא הייתה אלימות.

במהלך ניהול הליך ההוכחות, נשאלו העדים שאלות רבות ומגוונות ובין היתר, על הרקע לאירוע, על הסכסוך בין הנאשמים לבין הקובל ועל סכסוכים אחרים שהיו בעמותה. במסגרת העלאת טענות רבות ורחבות אלה, אף הוגשו מסמכים רבים באשר להתנהלות העמותה בכלל והתנהלותה הכספית, פרוטוקולים של אסיפות ועוד ועוד. ברי כי בוודאי היו סכסוכים קודמים, אך אין זה המקום לדון בהם ובוודאי שלא להכריע בהם. הדיון בקובלנה זו הפליג למחוזות רחוקים שאינם ממין העניין. השאלה העומדת בפנינו - אחת היא - האם הוכחו יסודות עבירת התקיפה בצוותא ועבירת האיומים, שהן נשוא כתב האישום דנן.

אציין ואומר כי לא אחת הופנתה הערה בדבר הפנייה למחוזות רחוקים מאוד ונטען כי הדבר נעשה לצרכי העלאת טענות כנגד מהימנות העדים, אלא שההפלגה בדברים היתה אף מעבר לכך.

בבסיס כתב הקובלנה עומדת עדותו של הקובל, אשר סיפר כי הותקף על ידי שני הנאשמים במשך עשר דקות,



כשהוא מנסה להגן על עצמו באמצעות ידיו. לדבריו, הנאשמים הכו אותו באמצעות אגרופיהם בכל חלקי גופו בעוצמה רבה, אך לא בפניו על מנת שלא ישארו סימנים נראים לעין. הוא לא ידע לומר, כאמור, מה חלקו של כל אחד מן הנאשמים בתקיפה.

הקובל טען כי שבתאי בכר נכח במקום בעת שהותקף ולאחר מכן, הגיע איציק זאבי.

שבתאי בכר לא הובא לעדות על ידי הקובל. הוא העיד מטעם הנאשמים וסיפר בבית המשפט כי התגלע ויכוח בין הנאשמים לקובל. הנאשם 2 דיבר בצורה לא יפה לקובל והעד פנה לנאשם 2 ואמר לו שיפסיק, זה לא מתאים. אולם, לא הייתה כל אלימות ביניהם. הוא חזר ואמר כי אם היו מכים את הקובל, היה מתערב. עוד סיפר כי למחרת היום, הקובל ביקש ממנו לומר למשטרה שהכו אותו והוא הגן על עצמו. הוא לא הסכים לכך, משום שאין אמת בדבר.

לדברי הקובל, בכר "התהפך" ולמעשה, דבריו בבית המשפט אינם דברי אמת.

יצוין כי על אף דבריו בחקירה הראשית כי הקובל ביקש ממנו להגיש תלונה במשטרה בדבר אלימות כלפיו והוא סרב לעשות כן, כיוון שאלימות לא היתה, לא נחקר העד בכר אודות ענין זה בחקירה הנגדית כלל ועיקר על אף חשיבות הטענה וההשלכות שיש לה על הקובלנה והמשמעות הראייתית לכך ברורה.

איציק זאבי סיפר בבית המשפט כי ראה המולה, דחיפות ואגרופים, אך לא ראה מי הכה באגרופים. רק לאחר שזכרנו רוענן ונאמר לו כי אמר במשטרה שראה שטלטלו את הקובל, חזר על זאת ואמר כי ראה את הנאשמים עושים כן. לא ברור מדוע לא עשה דבר להפריד בין הניצים ולסייע לקובל, במשך עשר דקות בהן ראה דחיפות והנפות אגרופים בין השלושה. עוד לא סביר כי לאחר שראה את הקובל מטולטל על ידי הנאשמים, לא ליווה אותו לקבלת טיפול רפואי.

כך גם סמי טלצ'י שהעיד על חששו הרב לשלוחו של הקובל עקב המכות החזקות אותן ספג, לא ראה מקום ללוותו לקבלת טיפול רפואי.

תמוה כי הקובל עצמו, אשר אינו צעיר בימים, לא פנה מיד לאחר האירוע לקבלת טיפול רפואי אלא רק מספר ימים לאחר שהתלונן במשטרה התפנה לעשות כן. הקובל קיבל מרשם לתרופת הרגעה אשר אותה מימש רק מספר חודשים לאחר מכן. הוא הסביר זאת בכך שסבל גם לפני האירוע מכאבים בכתפו והשתמש במשככי כאבים שהיו לו בבית. לאחר מכן, הוסיף שאולי קיבל משככי כאבים גם מרופא אחר, אך על כך לא הובאה כל אינדיקציה. עוד תמוה כי המכות שספג, בעוצמה כה חזקה, במשך עשר דקות, לא הותירו על גופו כל סימן, פרט לסימן אדום על כתפו, לטענתו. אולם, הוא לא ידע להסביר מדוע לא הראה סימן זה לחוקר המשטרה. הסימן אף אינו מתועד באישור הרפואי שהציג.

לאחר האירוע, הקובל הגיע לישיבות עם הנאשמים ואף הסכים לקבל מידיהם גביע הוקרה. אין התנהגות זו עולה בקנה אחד עם ההיגיון והשכל הישר.



עוד יצוין לגבי עדי התביעה כי ולצר עצמו הגם שהיה במקום העיד כי לא ראה את אירוע האלימות הנטען. עם כל התמיהות שהעלתה גרסתו, לא היה בה כדי לתמוך בגירסת הקובל כי הנאשמים הם שתקפו אותו.

זאבי אף הוא ציין תחילה כי הבחין באלימות שעניינה מכות ואגרופים אך לא ראה מי התוקפים ורק לאחר שרוענן זכרוננו ציין כי הנאשמים "טלטלו" את הקובל, שלא כגירסת הקובל עצמו.

שאלו והל העיד כי הוא נכח באירוע וראה שהתגלע ויכוח בין הנאשמים לקובל. היו צעקות ואולי גם קללות, אך לא הייתה אלימות. העד הכחיש כי הנאשמים שלחו אותו ואת שחר על מנת שיביאו את הקובל לחדר והכחיש כי אחז בידו של הקובל כלל.

גם שחר שרעבי ועדי מאיר, שהעידו כי היו קרובים למקום האירוע, סיפרו בבית המשפט כי היו עדים, אמנם, לחילופי דברים בין הנאשמים לבין הקובל, אך לא הייתה כל אלימות.

צבי ולצר העיד כי לא ראה כי הקובל הותקף, אך שמע המולה והיו שם הרמות ידיים, אך הוא לא ראה במדויק מה קרה. אולם, הוא בטוח שהיו נגיעות. בחקירתו הנגדית, סיפר כי התבייש והרכין את ראשו בעת הזו, משום שחילק שי לחג ולא יכל להפסיק. אין בידי לקבל הסבר זה. אם "ההמולה" הזו, עם הרמות הידיים שבה נמשכה כעשר דקות, כשולצר יודע שהקובל אינו צעיר, לא הגיוני כי הוא יפסיק את חלוקת השי ויגיע אל השלושה על מנת לראות מה קורה? אין הדבר מתיישב עם ניסיון החיים והשכל הישר.

ולצר סיפר כי הנאשם 1 התקשר עליו ואיים כי הקובל לא יעז להגיע למגרש יותר. אולם, מפלט שיחות הטלפון של מכשירי הטלפונים הניידים הרשומים ע"ש הנאשם 1, עולה כי, בזמן הרלוונטי, לא בוצעה כל שיחה למכשיר הטלפון של ולצר. גם טענתו של ולצר כי הנאשם 1 יכל להתקשר ממקום עבודתו, נטענה בעלמא ולא הוגש כל בדל ראיה התומך בטענה זו.

לאחר מכן ובעקבות בקשה של ב"כ הקובל ניתן לו צו המאפשר קבלת נתוני תקשורת. ב"כ הקובל פנה לקבל את נתוני השיחות הנכנסות של ולצר ועלה כי ביום הנטען התקבלה שיחה שהתבררה להיות שיחה מאחד ממכשירי הטלפון של מפעל "תנובה". בעקבות בקשת ב"כ הקובל ובהסכמת ב"כ הנאשם 1, הוחזר הנאשם 1 לדוכן העדים לחקירה נגדית בנקודה זו.

לא הוכח, כי הגם שנאשם 1 עובד ב"תנובה", נערכה שיחה לולצר ממכשירטלפון כלשהו שהיה בהחזקתו או בשימוש, או כי שיחה זו נערכה על ידיו.

כעולה מן האמור לעיל, עלו תמיהות לא מעטו מעדותו של הקובל, אשר בשלהן לא ניתן היה לתת אמון בגרסתו ובעדותו. כך גם לא היה בעדויות עדי התביעה האחרים כדי לסייע לו בענין זה וכפי שהוזכר לעיל גם עדויותיהם שלהם העלו לא מעט תמיהות, שהביאו לאי מתן אמון בעדויות אלה.

ייאמר והדברים יפים הן באשר לעדי התביעה והן באשר לעדי ההגנה כי כל העדים נחקרו ארוכות ובעיקר על ידי ב"כ הקובל באשר לפרטי האירוע, כגון מיקומו של הקובל טרם הויכוח, מיקומו בעת הויכוח, מיקום הויכוח



עצמו בין אם על הדשא או על המדרכה, המרחק בין העדים השונים וכיו"ב. מובן שלא היתה אחידות בעדויות בפרטים אלה בין כל העדים וטוב שכך.

אין כל ציפיה מעדים כלשהם כי ממרחק זמן ומקום ולאחר מספר שנים יוכלו להעיד במדויק, לגבי פרטים מעין אלה.

יתר על כן, אין באי דיוקים כאלה ואחרים בנושאים אלה ודומיהם כדי להשפיע על מהימנות עד זה או אחר.

סוף דבר

כפי שפורט לעיל, עולות תמיהות לא מעטות מהתנהלותו של הקובל בעיקר לאחר האירוע כן, ומהתנהלות העדים מטעמו. משלא הובאו חיזוקים לגרסתו של הקובל ומשהובאו עדויות וראיות אחרות אשר יש בהן כדי לסתור את ראיות הקובל, אין מנוס מלהגיע למסקנה כי הקובל לא עמד בנטל ההוכחה ולא הוכיח מעל לכל ספק סביר את יסודות העבירות.

לפיכך, מזוכים הנאשמים מעבירות של תקיפה בצוותא חדא, לפי סעיפים 379 ו- 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 ואיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

הוצאות

ב"כ הנאשמים ביקשה לחייב את הקובל בהוצאות הנאשמים.

סעיף 80(א) לחוק העונשין מקנה לבית המשפט סמכות לפסוק לנאשם או נקבל הוצאות בשל הגנתו וכן פיצוי בשל מעצרו או מאסרו בשל האשמה ממנה זוכה וזאת באם נחה דעתו של בית המשפט כי לא היה כל יסוד להאשמתו של הנאשם או הנקבל או אם נתקיימו נסיבות אחרות המצדיקות זאת.

מה הדין במקרה של קובלנה פרטית המוגשת מאן דהוא והאם יש להתייחס אליה במבחנים אחרים מאשר בעניינו של כתב אישום אשר הוגש על ידי המדינה?

וכך נקבע ב-ע"פ (ת"א) 72031/05 לב נ' רסקין:

"אחד השיקולים המרכזיים לאי פסיקה גורפת של פיצוי לנאשם שזוכה בדין הינו הצורך להבטיח את קיומה של תביעה חזקה אשר תלחם מלחמת חורמה בפשיעה, לחזק אותה ולא לרפות את ידיה. הסמכות להעמיד לדין נאשמים הנחשדים במעשה עבירה הינה תנאי בל יעבור לקיומה של מדינת חוק גם במחיר של מקרים בהם



מופעל שיקול הדעת בשוגג, ומשכך יש להבטיח כי התביעה לא תירתע מלהגיש כתב אישום מקום שיש בידיה די ראיות לעשות כן, והחשש מפני חיוב גורף בפיצוי במקרה של זיכוי, אכן עלול להגביר רתיעה שכזו.

נימוק כבד משקל זה איננו רלבנטי כלל וכלל שעה שעסקינן בקובלנה פלילית פרטית, אשר תחומה מוגבל ומשתרע על מתחם צר של שני גורמים פרטיים, ללא כל זיקה לאינטרס הצבורי להעמדת עבריינים לדין.

בעניין זה דומה הקובלנה הפרטית לתביעה אזרחית בין שני אנשים פרטיים, במסגרתה אך טבעי הדבר כי הצד המפסיד ישפה את הצד הזוכה על הוצאותיו.

הנה כי כן, כי דווקא האינטרס התומך בחיוב בהוצאות גובר משמדובר בהליך של קובלנה פלילית.

יש לזכור כי מדובר באירוע, לגביו סברה הרשות המוסמכת והאמונה על נקיטת הליכים פליליים כי אין לנקוט בשלו הליך כזה, והנאשמים נחשפו להליך זה, על כל השלכותיו ומשמעויותיו של אדם הנתון בהליך פלילי, בשל הקובלנה בלבד.

ומכאן לשאלת הנסיבות של הגשת קובלנה זו ודרך ניהולה -

בהתאם לחוק, רשאי הקובל להגיש קובלנה פלילית ואכן, כך עשה. עם זאת, דרך ניהול הקובלנה התפרסה, כפי שציינתי לעיל, מעבר לדרוש.

אני סבורה כי בשל עובדה זו, פעולותיו ודרך התנהלותו של הקובל נגרמו למבקשים טרחה, טרדה ולענייננו הוצאות משפטיות, של שכירת עו"ד, פניה בבקשות לבתי משפט, הפסד ימי עבודה וכיו"ב.

לדידי, אכן התקיימו במקרה זה נסיבות מיוחדות, כפי המצויין בסעיף 80(א) לחוק העונשין והמצדיקות חיוב הקובל בהוצאותיהם של הנאשמים.

הקובל ישלם לכל אחד מן הנאשמים בעבור מקצת הוצאותיהם ושכר טרחת עורך דינם סך של 6000 ₪.

סכומים אלה ישולמו לנאשמים עד ליום 01.02.2017.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"ג כסלו תשע"ז, 13 דצמבר 2016, במעמד הצדדים.